Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

2 октомври 2024 година*

„Публична служба — Договорно наети служители — Дисциплинарно производство — Дисциплинарно наказание — Прекратяване на служебното правоотношение без предизвестие — Разследване на OLAF — Възстановяване на медицински разходи — Член 266 ДФЕС — Решение, прието в изпълнение на решение на Общия съд — Мерки, свързани с изпълнението на съдебно решение за отмяна — Сила на пресъдено нещо — Процесуално нарушение — Член 12 от приложение IX към Правилника за персонала — Консултация с дисциплинарния съвет — Право на защита — Отговорност — Имуществени и неимуществени вреди“

По дело T-669/22,

IP, представляван от J. Martins, avocat,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана от M. Brauhoff,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: L. Truchot (докладчик), председател, H. Kanninen и R. Frendo, съдии,

секретар: V. Di Bucci,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като взе предвид, че в триседмичния срок, считано от връчването на съобщението за приключване на писмената фаза на производството, страните не са поискали да се насрочи съдебно заседание, и като реши на основание член 106, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството,

постанови настоящото

* Език на производството: португалски.

Решение [1]

1 С жалбата си, подадена на основание член 270 ДФЕС жалбоподателят IP иска, от една страна, отмяна на решението на Европейската комисия от 18 януари 2022 г., с което му се налага дисциплинарно наказание прекратяване на служебното му правоотношение без предизвестие (наричано по-нататък „спорното решение“), и от друга страна, обезщетение за вредите, които твърди, че е претърпял в резултат на това решение.

I. Обстоятелствата по спора

[…]

B. По първоначалното съдебно решение

13 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 21 февруари 2020 г., жалбоподателят иска отмяна на посоченото решение от 21 август 2019 г.

14 С решение от 6 октомври 2021 г., IP/Комисия (T-121/20, наричано по-нататък „първоначалното съдебно решение“ EU:T:2021:665), Общият съд отменя това решение, след като уважава шестото основание на жалбоподателя: нарушение на член 10, буква з) от приложение IX към Правилника за персонала, свързано с отчитането на „повторност на противоправното действие или поведение“, за да се определи тежестта на нарушението и да се вземе решение относно дисциплинарното наказание, което да се наложи на жалбоподателя.

15 За тази цел Общият съд е приел, че член 26 от Правилника за персонала предвижда съвкупност от гаранции, които имат за цел да защитят длъжностното лице, като не допускат приетите от администрацията решения, засягащи неговия административен статут, да се основават на факти, чието съществуване произтича от документи, които не са част от служебното му досие. Ето защо той е постановил, че с оглед на съществената роля, която има служебното досие във връзка със защитата и информирането на длъжностното лице, решение за налагане на дисциплинарно наказание, макар преди това то да е било приложено към служебното досие на длъжностно лице, не може да му бъде противопоставяно или на това решение не може да бъде направено позоваване срещу същото длъжностно лице, когато отбелязването на същото решение вече е било заличено от посоченото досие.

16 Общият съд допълва, че предоставеното на администрацията право да се позове на решение за налагане на дисциплинарно наказание, което е било оттеглено от служебното досие на длъжностно лице, за да приеме, че е налице повторност по смисъла на член 10 от приложение IX към Правилника за персонала, би лишило от полезно действие член 27 от това приложение.

17 От това Общият съд стига до извода, че решението от 21 август 2019 г., като се основава на основание повторност на дисциплинарно наказание, което изобщо не е било упоменато в служебното досие на съответното длъжностно лице, след като е уважено искането за

[1] Възпроизвеждат се само точките от настоящото съдебно решение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

заличаване на решение за налагане на дисциплинарно наказание от посоченото досие, подадено от жалбоподателя на основание член 27 от приложение IX към Правилника за персонала, нарушава правата, които Правилникът гарантира на длъжностните лица.

Г. По възобновяването на дисциплинарното производство след първоначалното съдебно решение и досъдебното производство

18 За целите на изпълнението на първоначалното съдебно решение тристранният ООСД, състоящ се от генералния директор на генерална дирекция „Човешки ресурси и сигурност“, от генералния директор на генерална дирекция „Икономически и финансови въпроси“ и от заместник генералния директор на генерална дирекция „Регионална политика“ (наричан по-нататък „тристранният ООСД“), призовава жалбоподателя на ново изслушване.

19 На 3 декември 2021 г. се провежда изслушване чрез видеоконферентна връзка. Жалбоподателят е представляван от своя адвокат на това изслушване.

20 На 18 януари 2022 г. тристранният ООСД приема спорното решение, с което налага на жалбоподателя дисциплинарно наказание прекратяване на служебното му правоотношение без предизвестие.

21 В обжалваното решение тристранният ООСД посочва, че жалбоподателят е обвинен, че е подал до РМО две искания за възстановяване на медицински разходи, които не отговарят на действително заплатените суми или получените грижи (т. 16 от спорното решение). Той квалифицира тези факти като „опит за измама, засягаща бюджета на Европейския съюз“, което според него представлява особено тежко нарушение (т. 41 от спорното решение). На последно място, той определя наказанието, което следва да се приеме с оглед на критериите, определени в член 10 от приложение IX към Правилника за персонала (т. 39—52 от спорното решение).

[…]

II. Искания на страните

24 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени спорното решение и решението за отхвърляне на жалбата, подадена по административен ред,

– да осъди Комисията да му заплати обезщетение в размер, определен по преценка на Общия съд,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

25 Комисията моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

III. От правна страна

A. По искането за отмяна

[…]

3. По същество

[…]

a) По първото основание: нарушение на силата на пресъдено нещо, на принципите на добра администрация, на защита на оправданите правни очаквания и ne bis in idem, предвидени в член 50 от Хартата, на задължението за полагане на грижа и на задължението за мотивиране

[…]

2) По нарушаването на силата на пресъдено нещо, на принципа на защита на оправданите правни очаквания и на принципа ne bis in idem

[…]

i) По нарушаването на силата на пресъдено нещо

53 Следва да се отбележи, че според жалбоподателя грешката при прилагане на правото, обосновала отмяната на решението от 21 август 2019 г. с първоначалното съдебно решение, предполага отмяна на дисциплинарното производство в цялост. Всъщност той изтъква по същество, че тристранният ООСД е нарушил силата на пресъдено нещо, с която се ползва първоначалното съдебно решение, като е възобновил дисциплинарното производство въз основа на същите факти и основания като дисциплинарното производство, довело до приемането на решението от 21 август 2019 г. Комисията допуснала грешка при прилагане на правото при изпълнението на първоначалното съдебно решение, като го тълкувала в смисъл, че дисциплинарното производство можело да бъде възобновено, въпреки че подобно възобновяване е възможно само при наличие на нови фактически обстоятелства.

54 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

55 В самото начало следва да се отбележи, че въпросът дали незаконосъобразността, довела до отмяната на решението от 21 август 2019 г., засяга производството изцяло, или само частично, е независим от въпроса, който е в основата на настоящата част от първото основание, а именно дали дисциплинарното производство е можело да бъде възобновено. Доколкото разглеждането на второто основание, изведено от липсата на нова консултация с дисциплинарния съвет, предполага да се определи — ако се предположи, че дисциплинарното производство може да бъде възобновено — на кой етап това е можело да стане, въпросното разглеждане ще позволи да се отговори на първия от тези въпроси. Ето защо той ще бъде разгледан в рамките на това основание.

56 Съгласно постоянната съдебна практика отменителните решения, постановени от съдилищата на Съюза, щом станат окончателни, се ползват със сила на пресъдено нещо. Тя обхваща не само диспозитива на отменителното решение, но и мотивите, които представляват необходимата опора на диспозитива и поради това са неразривно свързани с него (вж. решение от 29 ноември 2018 г., National Iranian Tanker Company/Съвет, C-600/16 P, EU:C:2018:966, т. 42 и цитираната съдебна практика; решение от 13 декември 2018 г., Kakol/Комисия, T-641/16 RENV и T-137/17, непубликувано, EU:T:2018:958, т. 74).

57 Силата на пресъдено нещо на съдебно решение обаче се отнася само до фактическите и правните въпроси, които то действително или по подразбиране разрешава (вж. решение от 13 декември 2018 г., Kakol/Комисия, T-641/16 RENV и T-137/17, непубликувано, EU:T:2018:958, т. 74 и цитираната съдебна практика).

58 Когато Общият съд отмени акт на институция, по силата на член 266, първа алинея ДФЕС последната е длъжна да предприеме необходимите мерки за изпълнение на решението на Общия съд (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 56).

59 Член 266 ДФЕС обаче не уточнява естеството на мерките, които съответната институция трябва да вземе за целите на това изпълнение, поради което тази институция е длъжна да ги определи (вж. решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 57 и цитираната съдебна практика).

60 Следователно, за да изпълни задължението си по член 266 ДФЕС, институцията, чийто акт е отменен от съда на Съюза, трябва да определи мерките, които се изискват за изпълнение на съдебното решение за отмяна, като упражни правото на преценка, с което разполага за тази цел, при спазване на приложимите разпоредби на правото на Съюза, както и на диспозитива и мотивите на съдебното решение, което е длъжна да изпълни. По-специално, институцията е длъжна да спазва не само диспозитива на решението, но и мотивите, довели до неговото постановяване и представляват неговата необходима основа, доколкото без тях не може да се определи точният смисъл на постановеното в диспозитива. Всъщност именно тези мотиви разкриват точните основания за установената в диспозитива незаконосъобразност, които съответната институция трябва да вземе предвид, когато замества отменения акт (вж. решение от 10 ноември 2021 г., Di Bernardo/Комисия, T-41/20, непубликувано, EU:T:2021:778, т. 61 и цитираната съдебна практика).

61 Освен това, член 266 ДФЕС създава задължение за институцията, издала отменения акт, само в границите на необходимото да гарантира изпълнението на отменителното решение (вж. решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 57 и цитираната съдебна практика).

62 В случая в първоначалното съдебно решение Общият съд приема, че тристранният ООСД е допуснал грешка при прилагане на правото, като в решението от 21 август 2019 г. се е основал поради повторност на забележка, наложена на жалбоподателя преди фактите, предмет на посоченото решение, въпреки че в служебното му досие е уважено искането на жалбоподателя това наказание да бъде заличено в служебното му досие. Общият съд приема, че поради тази грешка при прилагане на правото тристранният ООСД незаконосъобразно е взел предвид това наказание като отегчаващо обстоятелство с оглед на критерия за повторност на нарушението, предвиден в член 10, буква з) от

приложение IX към Правилника за персонала — обстоятелство, което е имало решаваща роля при избора на наложеното наказание. Така Общият съд приема, че въпросната грешка при прилагане на правото може да доведе до отмяна на решението от 21 август 2019 г.

63 От първоначалното съдебно решение е видно, че Общият съд е отменил решението от 21 август 2019 г. поради грешка при прилагане на правото, характеризираща се с това, че тристранният ООСД е взел предвид за повторност на нарушението факти, предхождащи вменените му деяния, чието узнаване произтича от документ, съдържащ се в служебното досие на жалбоподателя, при положение че този документ не трябвало да се намира в това досие. Вземането предвид на тези факти е повлияло на избора на наложената на жалбоподателя санкция от този орган. За сметка на това Общият съд не се е произнесъл по действителното извършване на вменените на жалбоподателя деяния, предмет на двете последователни дисциплинарни наказания, нито по законосъобразността на другите мотиви на това решение.

64 Така Общият съд само е констатирал незаконосъобразността на мотивите на посоченото решение, доколкото Комисията се е основала на критерия за повторност на нарушението.

65 От това следва, че диспозитивът на това решение и мотивите, които представляват неговата необходима основа и се ползват със сила на пресъдено нещо, допускат възобновяването на дисциплинарното производство и налагането на ново наказание въз основа на вменените деянията, които не са били оспорени със същото решение.

66 Въпреки това, в случай на приемане на ново решение, първоначалното съдебно решение задължава тристранният ООСД новото решение да не бъде на същите основания, припомнени в точка 63 по-горе, след като е възприел критерия за повторност на нарушението.

67 От спорното решение обаче не следва, че тристранният ООСД се е основал на такива мотиви. Както следва от точка 21 по-горе, в спорното решение той посочва, че жалбоподателят се упреква в това, че е подал до PMO две искания за възстановяване на медицински разходи, които не съответстват на действително платените суми или на получените грижи. Той квалифицира тези деяния като „опит за измама, засягаща бюджета на Европейския съюз“, което според него представлява особено тежко нарушение. Накрая, той определя наказанието, което следва да се наложи с оглед на критериите, определени в член 10 от приложение IX към Правилника за персонала, като изрично не взема предвид критерия за повторност на нарушението и на това основание се позовава на факта, че решението от 19 ноември 2010 г. вече не се съдържа в служебното досие на жалбоподателя.

68 В този смисъл тристранният ООСД не е взел предвид дисциплинарното наказание забележка, наложено на жалбоподателя преди вменените му деяния.

69 При това положение може да се констатира, че тристранният ООСД не е нарушил силата на пресъдено нещо, с която се ползва първоначалното съдебно решение, като е възобновил дисциплинарното производство. Следователно трябва да се отхвърли оплакването на жалбоподателя, изведено от неспазването на първоначалното съдебно решение от страна на тристранния ООСД.

[…]

б) По второто основание: липса на повторна консултация с дисциплинарния съвет

93 С второто си основание жалбоподателят упреква Комисията, че не е сезирала дисциплинарния съвет с изпращането на нов доклад след постановяването на първоначалното съдебно решение и възобновяването на дисциплинарното производство, образувано срещу него. Като приел спорното решение въз основа на становището, прието от дисциплинарния съвет на 27 април 2018 г., в което било взето предвид решението от 19 ноември 2010 г. за налагане на забележка, което било нищожно, тристранният ООСД изпълнил неправилно първоначалното съдебно решение и нарушил редица разпоредби на Хартата и на Договора за ЕС.

94 При условията на евентуалност жалбоподателят поддържа по същество, че дори да се предположи, че тристранният ООСД е решил да възобнови разглежданото дисциплинарно производство на основание член 11 от приложение IX към Правилника за персонала, като това не изисква консултиране с този орган, той не е бил оправомощен да му наложи наказанието прекратяване на договора му за наемане на работа, а е можел само да отправи писмено предупреждение или забележка.

95 Комисията отговаря, че не е било необходимо ново консултиране с дисциплинарния съвет. Най-напред, последният вече се е произнесъл по действителността на фактите, без те да са били опровергани в първоначално решение. На следващо място, след приемането на решението от 21 август 2019 г. не настъпили нови факти. На последно място, единствената последица, която следва да се изведе от първоначалното съдебно решение с оглед на избора на подходящото наказание, била необходимостта да не се взема предвид наложеното на жалбоподателя наказание забележка.

[…]

2) По неправилното изпълнение на първоначалното съдебно решение

99 Както следва от точка 93 по-горе, жалбоподателят упреква Комисията, че е изпълнила неправилно първоначалното съдебно решение поради липсата на ново допитване до дисциплинарния съвет. Следва да се приеме, че с това оплакване по същество той се позовава на нарушение на член 266 ДФЕС, доколкото тристранният ООСД допуснал процесуално нарушение.

100 В самото начало следва да се отбележи, че съгласно член 11 от приложение IX към Правилника за персонала, който се отнася до дисциплинарното производство без предварително консултиране с дисциплинарния съвет:

„Органът по назначаване може да наложи наказание писмено предупреждение или забележка, без да се консултира с Дисциплинарния съвет. Преди да предприеме тази мярка, органът по назначаване трябва да изслуша длъжностното лице“.

101 Съгласно член 12, параграф 1 от приложение IX към Правилника за персонала, който се отнася до задължението на компетентния орган да изпрати доклад на дисциплинарния съвет, „[о]рганът по назначаване внася в Дисциплинарния съвет доклад, в който ясно се излага деянието, което се приписва, и ако е необходимо, всички обстоятелства, при които то е било извършено, включително утежняващите или смекчаващите вината обстоятелства“.

102 Съгласно член 49, параграф 1 от УРДС, на който отчасти се основава наложеното на жалбоподателя наказание, „[с]лед провеждане на дисциплинарното производство, предвидено в приложение IX към Правилника за персонала за персонала, което се прилага по аналогия, служебното правоотношение може да бъде прекратено без предизвестие на дисциплинарно основание в тежки случаи на умишлено или небрежно неизпълнение на служебните задължения от страна на срочно наетия служител“.

103 Следва да се отбележи, че в спорното решение тристранният ООСД решава да наложи наказанието прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя без предизвестие, което не е сред наказанията, които могат да бъдат наложени съгласно член 11 от приложение IX към Правилника за персонала без консултация с дисциплинарния съвет. Освен това становището на Дисциплинарния съвет е посочено в позоваванията, съдържащи се в спорното решение.

104 Ето защо следва да се констатира, че като е приел спорното решение, тристранният ООСД се е основал на член 12 от приложение IX към Правилника за персонала, а не на член 11 от същото приложение.

105 Поради това следва да се разгледа основанието, свързано с нарушение на член 266 ДФЕС, тъй като тристранният ООСД не се е консултирал с дисциплинарния съвет на основание член 12 от приложение IX към Правилника за персонала.

106 Съгласно постоянната съдебна практика процедурата, с която се цели замяна на отменен акт, трябва да бъде възобновена точно от етапа, на който е настъпила незаконосъобразността, като отмяната на акта не засяга непременно актовете, които го подготвят. Отмяната на акт, чието приемане слага край на съдържащо няколко етапа административно производство, не води задължително до отмяната на цялото предхождащо приемането на обжалвания акт производство, независимо от съображенията (процедурни или по същество) на решението, с което се постановява отмяната. В този смисъл при приемането на заменящия акт авторът на акта трябва да вземе предвид положението към датата, когато е приел отменения акт (вж. решение от 10 ноември 2021 г., Di Bernardo/Комисия, T-41/20, непубликувано, EU:T:2021:778, т. 89 и 90 и цитираната съдебна практика).

107 Тъй като жалбоподателят изтъква, че процедурата, с която се цели замяна на решението от 21 август 2019 г., не е възобновена от момента, в който е настъпила незаконосъобразността, следва да се определи в кой момент е настъпила тази незаконосъобразност и да се прецени дали производството е възобновено именно в този момент. За тази цел следва да се провери дали становището на дисциплинарния съвет и докладът, с който се сезира, са били засегнати от незаконосъобразността, обосновала отмяната на посоченото решение.

108 […] на 25 юли 2017 г. ООСД сезира дисциплинарния съвет, като му изпраща доклад съгласно член 12 от приложение IX към Правилника за персонала. Със становището си, прието на 16 април 2018 г. дисциплинарният съвет препоръчва да бъде наложено дисциплинарното наказание прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя без предизвестие. На 21 май 2019 г. жалбоподателят е поканен на изслушване пред тристранния ООСД, преди да бъде наложено първото дисциплинарно наказание на 21 август […].

109 След постановяването на първоначалното съдебно решение на 6 октомври 2021 г. и за да се гарантира изпълнението му, както бе припомнено в точки 18—20 по-горе, тристранният ООСД кани жалбоподателя на ново изслушване. Жалбоподателят представя становище с писмо от 24 ноември 2021 г., а впоследствие, на 3 декември 2021 г., изслушването на жалбоподателя, представляван от своя адвокат, се провежда чрез видеоконферентна връзка. На последно място, на 18 януари 2022 г. ООСД приема спорното решение.

110 В точка 6 от него тристранният ООСД се позовава на становището на дисциплинарния съвет, прието на 16 април 2018 г., погрешно датирано в посочената точка на 27 април. В точка 49 от спорното решение обаче той изключва възприетия от последния критерий за повторност на нарушението, предвиден в приложение IX към Правилника за персонала, тъй като „решението за забележка от 19 ноември 2010 г. вече не фигурира в служебното досие [на жалбоподателя]“.

111 От гореизложеното следва, че след постановяването на първоначалното съдебно решение тристранният ООСД възобновява дисциплинарното производство на етапа на изслушването на жалбоподателя без повторно консултиране с дисциплинарния съвет.

112 Както е видно от точка 62 по-горе, в случая в първоначалното съдебно решение Общият съд е приел, че тристранният ООСД е допуснал грешка при прилагане на правото, като в решението от 21 август 2019 г. се е основал поради повторност на забележка, наложена на жалбоподателя преди фактите, предмет на посоченото решение, въпреки че в служебното му досие е уважено искането на жалбоподателя това наказание да бъде заличено в служебното му досие. Поради тази грешка при прилагане на правото тристранният ООСД незаконосъобразно е взел предвид това наказание като отегчаващо обстоятелство.

113 От първоначалното съдебно решение е видно, че тристранният ООСД е допуснал грешка при прилагане на правото, която засяга решението от 21 август 2019 г. и обосновава неговата отмяна.

114 От това обаче не може да се направи извод, че разглежданата незаконосъобразност се е проявила едва на последния етап на производството, в който участва тристранният ООСД, а именно при приемането на решението от 21 август 2019 г. (вж. по аналогия решение от 22 октомври 2008 г., Tzirani/Комисия, F-46/07, EU:F:2008:129, т.68).

115 В това отношение, от една страна, следва да се отбележи, че в доклада, представен от ООСД за сезирането на дисциплинарния съвет, се посочва забележката, наложена на жалбоподателя с решението от 19 ноември 2010 г. Посоченото решение е приложено към посочения доклад, в който тристранният ООСД посвещава пет параграфа на този въпрос, тъй като според него той представлявал дисциплинарното минало на жалбоподателя. В него той посочва, че обстоятелството, че в конкретния случай жалбоподателят е действал по подобен начин, доказва, че той не е извлякъл поуките от предходното наказание и продължава да отдава предимство на личните си интереси пред интересите на институцията. От това тристранният ООСД стига до извода, че този факт представлява отегчаващо обстоятелство.

116 Заключението на този доклад сочи, че с подаването на две искания за възстановяване, които не съответстват на действително ползваните здравни грижи, жалбоподателят сериозно е нарушил членове 11 и 12 от Правилника за персонала, поради което това поведение, преценено в светлината на дисциплинарното нарушение, за което е упрекван преди това, е

прекъснало окончателно връзката на лично доверие, която трябва да съществува между него и неговата институция. Така заключението в доклада се основава не само на тежестта на фактите, но и на установяването на повторност на нарушението.

117 От друга страна, от становището на дисциплинарния съвет е видно, че той е взел предвид наказанието, наложено на жалбоподателя с решението от 19 ноември 2010 г. Всъщност в точки 94 и 95 от посоченото становище Дисциплинарният съвет отбелязва, че с посоченото решение е наложена забележка на жалбоподателя поради измама, сходна с фактите в разглеждания случай, и квалифицира посочените деяния като повторно нарушение. Както следва от точки 97 и 98 от становището на дисциплинарния съвет, последният е приел, че жалбоподателят е прекъснал връзката на доверие, която го свърза с Комисията, и е стигнал до извода, че подходящото наказание в случая се състои в прекратяване на служебното му правоотношение без предизвестие.

118 Следователно докладът за сезиране на дисциплинарния съвет и становището му са засегнати от незаконосъобразността, обосновала отмяната на решението от 21 август 2019 г.

119 Следователно незаконосъобразността е настъпила на етапа на предаване на доклада на ООСД на дисциплинарния съвет.

120 Комисията обаче изтъква, че становището на дисциплинарния съвет не е обвързващо за тристранния ООСД. Така тя поддържа по същество, че фактът, че посоченото становище отчита критерия за повторност на нарушението, е без значение за законосъобразността на спорното решение. Освен това тя поддържа, че тристранният ООСД разполага със свобода на преценка относно ползата от ново консултиране с дисциплинарния съвет при обстоятелства като тези в настоящия случай, когато след приемането на решението от 21 август 2019 г. не е настъпило никакво ново обстоятелство и единствената последица от отмяната на последното би била невъзможността да се вземе предвид критерият за повторност на нарушението. В този контекст тристранният ООСД можел сам да определи подходящото наказание.

121 Както следва от систематичното тълкуване на Правилника за персонала, и по-специално на членове 18, 22 и 25 от приложение IX, становището на дисциплинарния съвет, който е консултативен орган, не е задължително за дисциплинарния орган, що се отнася до действителността на инкриминираните деяния (решения от 3 юни 2015 г., Bedin/Комисия, F-128/14, EU:F:2015:51, т. 23—29, и от 10 юни 2016 г., HI/Комисия, F-133/15, EU:F:2016:127, т. 147 и 148; вж. също решение от 29 януари 1985 г., F./Комисия, 228/83, EU:C:1985:28, т. 16).

122 Освен това следва да се отбележи, че ООСД разполага с право да извърши преценка на отговорността на длъжностното лице, различна от преценката на дисциплинарния съвет, както и да избере впоследствие дисциплинарното наказание, което счита за подходящо, за да бъдат санкционирани установените дисциплинарни нарушения (вж. в този смисъл решение от 10 септември 2019 г., DK/SEAE, T-217/18, непубликувано, EU:T:2019:571, т. 71 и цитираната съдебна практика).

123 Следователно становището на дисциплинарния съвет не е задължително за тристранния ООСД.

124 Консултацията с дисциплинарния съвет обаче е процесуално задължение, наложено на ООСД.

125 На първо място, следва да се припомни, че когато в дисциплинарното производство участва дисциплинарният съвет, тоест с оглед на разпоредбите на членове 3 и 11 от приложение IX към Правилника за персонала, когато ООСД образува дисциплинарно производство, като предвижда, че то може да доведе до налагането на по-строга санкция от писменото предупреждение или забележка, това участие съставлява съществен елемент от производството, тъй като представлява момент на задълбочено обсъждане при условията на състезателност с евентуално провеждане на допълнително разследване спрямо вече проведеното преди това и тъй като впоследствие ООСД се произнася с оглед на работата на дисциплинарния съвет, т.е. като взема предвид неговото мотивирано становище, прието с мнозинство, и дори евентуално изразените особени мнения от някои негови членове, както следва от членове 12—18 от същото приложение. Така, когато се отклонява от становището на дисциплинарния съвет, ООСД трябва подробно да изложи мотивите за това (вж. в този смисъл решение от 15 декември 2021 г., HG/Комисия, T-693/16 P RENV-RX, EU:T:2021:895, т. 170 и цитираната съдебна практика). Следва да се допълни, че Съдът е постановил, че самото становище на дисциплинарния съвет може да бъде предмет на допустимо искане за отмяна (решение от 29 януари 1985 г., F./Комисия, 228/83, EU:C:1985:28, т. 16).

126 Следователно участието на дисциплинарния съвет, когато той трябва да бъде сезиран, както в настоящия случай, представлява съществено процесуално изискване и санкционираното в резултат на това производство длъжностно лице трябва по принцип да може да оспори становището на дисциплинирания съвет, когато органът по назначаването (ОН) възприеме от свое име преценката на фактите, извършена от дисциплинарния съвет (решение от 15 декември 2021 г., HG/Комисия, T-693/16 P RENV-RX, EU:T:2021:895, т. 170)

127 На второ място, следва да се припомни, че правото на всеки служител дисциплинарното му дело да бъде разгледано от дисциплинарния съвет, като последният се запознае с всички вменени деяния и с обстоятелствата, при които те са били извършени, представлява основна гаранция за зачитане на правото на защита (вж. по аналогия решение от 26 януари 1995 г., D/Комисия, T-549/93, EU:T:1995:15, т.48).

128 Съществуването на такова право се потвърждава от редица гаранции, предвидени в Правилника за персонала, от които се ползва служителят в рамките на дисциплинарното производство.

129 Първо, съгласно член 6, параграф 1 от приложение IX към Правилника за персонала дисциплинарният съвет е орган, съставен от равен брой членове (решение от 26 януари 1995 г., D/Комисия, T-549/93, EU:T:1995:15, т. 48). Освен това съгласно член 6, параграф 5, приложение IX към Правилника за персонала „длъжностното лице има право да направи отвод на един от членовете на съвета“.

130 Второ, дисциплинарният съвет е орган, пред който служителят може да се защити (вж. по аналогия решение от 26 януари 1995 г., D/Комисия, T-549/93, EU:T:1995:15, т. 48). За тази цел той разполага с процесуални гаранции. Всъщност съгласно член 16, параграф 1, приложение IX към Правилника за персонала съответният служител „се изслушва от дисциплинарния съвет; то[й] може да даде обясненията си устно или писмено, лично или чрез представител“ и „то[й] може да призове свидетели“.

131 Освен това по силата на член 13, параграф 2 от приложение IX към Правилника за персонала служителят разполага със срок от петнадесет дни, считано от датата на получаване на доклада, с който се образува дисциплинарното производство, предвидено в член 12, параграф 2, приложение IX към Правилника за персонала, за да подготви защитата си. В този контекст той има право да получи пълен достъп до служебното си досие (член 13, параграф 1, приложение IX към Правилника за персонала) и да бъде подпомаган от лице по свой избор (член 13, параграф 3, приложение IX към Правилника за персонала).

132 В случая тристранният ООСД не се е консултирал отново с дисциплинарния съвет, въпреки че първоначално го е сезирал, като му е изпратил доклад, засегнат от незаконосъобразността, посочена от Общия съд в първоначалното съдебно решение. Като е отхвърлил съдържанието на това становище, макар от посоченото съдебно решение да е можел да заключи, че то е засегнато и от незаконосъобразността, обосновала отмяната на решението от 21 август 2019 г., тристранният ООСД не е дал възможност на дисциплинарния съвет да вземе предвид изключването на решението от 19 ноември 2010 г. от служебното досие на жалбоподателя за целите на формулирането на становището му. Следователно с това си действие тристранният ООСД е лишил дисциплинарния съвет от възможността да вземе предвид само обстоятелствата, при които са извършени деянията, в които е обвинен жалбоподателят, и да прецени тяхната тежест.

133 Следователно, от една страна, тристранният ООСД не е позволил да се проведе задълбочено обсъждане при условията на състезателност при пълно познаване на доказателствата, което е право на жалбоподателят при образуване на производство пред дисциплинарния съвет и го е лишило от възможността да се ползва от гаранциите за зачитане на правото му на защита.

134 От друга страна, тристранният ООСД е лишил дисциплинарния съвет от възможността да препоръча наказание въз основа на преценка на точните фактически обстоятелства, които обосновават сезирането му. Следователно дисциплинарният съвет не е препоръчал на тристранния ООСД наказание, което отчита мотивите на първоначалното съдебно решение и посочените обстоятелства.

135 Като се има предвид, че зачитането на правото на защита е основен принцип на правото на Съюза, който се прилага спрямо всяко лице и който трябва да се зачита във всяко производство, което може да доведе до приемане на увреждащ акт (вж. решение от 14 октомври 2021 г., Bernaldo de Quirós/Комисия, C-583/19 P, EU:C:2021:844, т. 60 и цитираната съдебна практика), както и съществения процесуален характер на консултирането на дисциплинарния съвет, липсата на задължителен характер на становището по отношение на тристранния ООСД, посочена в точка 123 по-горе, е без значение за задължението на този орган да сезира посочения съвет с нов доклад, чието съдържание отчита мотивите на първоначалното съдебно решение, за да осигури изпълнението на първоначалното съдебно решение и по силата на разпоредбите на приложение IX към Правилника за персонала. Тристранният ООСД не разполага с право на преценка в това отношение.

136 От гореизложеното следва, че при изпълнението на първоначалното съдебно решение ООСД е бил длъжен да възобнови производството на етапа на сезиране на дисциплинарния съвет. Следователно той не е можел, както е направил в настоящия случай, да възобнови това производство на по-късен етап.

137 От това следва, че тристранният ООСД е допуснал съществено процесуално нарушение с оглед на член 12 от приложение IX към Правилника за персонала, като не е сезирал повторно дисциплинарния съвет. Така с посоченото нарушение той не е осигурил изпълнението на първоначалното съдебно решение, като е бил длъжен да го направи съгласно член 266 ДФЕС, и следователно е нарушил посочената разпоредба.

138 Комисията обаче изтъква, че съгласно съдебната практика процесуално нарушение може да оправдае отмяната на решение само ако съществува възможност административното производство да доведе до друг резултат без това процесуално нарушение. Според нея обаче жалбоподателят не е доказал, че ново допитване до дисциплинарния съвет би могло да измени резултата от разглежданото дисциплинарно производство.

139 Както обаче следва от точка 126 по-горе, участието на дисциплинарния съвет в хода на дисциплинарното производство има характер на съществено процесуално изискване.

140 От съдебната практика обаче следва, че нарушението на съществено процесуално изискване води до отмяна на опорочения акт, независимо дали това нарушение е причинило вреда на позоваващото се на него лице или административното производство е могло да доведе до различен резултат (вж. в този смисъл решения от 22 декември 2008 г., Gordon/Комисия, C-198/07 P, EU:C:2008:761, т. 73 и 74, от 23 март 2000 г., Gogos/Комисия, T-95/98, EU:T:2000:85, т. 53 и 54, и от 11 ноември 2014 г., De Nicola/ЕИБ, F-52/11, EU:F:2014:243, т. 145; вж. също по аналогия решение от 6 април 2022 г., Mead Johnson Nutrition (Asia Pacific) и др./Комисия, T-508/19, EU:T:2022:217, т. 290).

141 Следователно жалбоподателят не длъжен да докаже, че ново допитване до дисциплинарния съвет би могло да измени резултата от разглежданото дисциплинарно производство.

142 Вследствие на това тристранният ООСД е нарушил член 266 ДФЕС и член 12 от приложение IX към Правилника за персонала. Следва да се уважи второто основание и да се отмени спорното решение, без да е необходимо да се разглежда третото основание.

[…]

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав)

реши:

1) Отменя решението на Европейската комисия от 18 януари 2022 г., с което на IP се налага дисциплинарното наказание прекратяване на служебното му правоотношение без предизвестие.

2) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

3) Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.

Truchot Kanninen Frendo

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 октомври 2024 година.

Подписи